

**תיאטרון
חיפה**
תיאטרון יוצר שינוי

**100
הבימה**
התיאטרון הראוני שלי

יעקב כהן

רמי הויברגר

יש רופא באולם

קומדיה מאת ריי קוני

תרגום: אלי בידיאוי ובימוי: משה נאור

רמי הויברגר

"הפארסה היא מהות
התיאטרון.
עשה אותה מעודנת
יותר והיא הופכת
לקומדיה.
עשה אותה אכזרית
יותר והיא הופכת
לטרגדיה."
גורדון קרייג

המחזה
מנתח מוביל בבית החולים היוקרתי ביותר בלונדון.
מתארגן לגאום חייו בפני שורה של רופאים מהמובילים
בעולם. לפתע, מגיחה פילגש מסתורית וקצת מטורפת
מן העבר עם סוד קטן-גדול שמערער את הכל. הד"ר לא
מהסס להשתמש בכל האמצעים העומדים לרשותו על
מנת להסתיר את סודו והתוצאה היא קומדיה מטורפת
מגלגלת מצחוק.

**המחזה מתרחש בחדר-הרופאים בבית החולים
סנט. אנדרו, לונדון.**

מערכה ראשונה: שלושה ימים לפני
חג-המולד. 10:45 בבוקר.
מערכה שנייה: בהמשך ישיר.

תרגום:
אלי ביז'אווי
בימוי:
משה נאור
עיצוב תפאורה:
אלכסנדרה נרדי
עיצוב תלבושות:
און דר
מוסיקה:
רן בגנו
עיצוב תאורה:
חני ורדי

יש רופא באולם

קומדיה מאת ריי קוני

משתתפים:
ד"ר דויד מורטימור, רופא בבית החולים - **רמי הויברגר**
ד"ר מייק קונולי, רופא מנתח בבית החולים - **עידו ברטל**
חזמר מורטימור, אשתו של דויד - **לירית בלבן**
ד"ר יוברט בוני, רופא בבית החולים - **יעקב כהן**
מרסון, אחות ראשית - **אורנה רוטברג**
סר דרייק, יו"ר מועצת המנהלים של בית החולים - **יוסף אבו ורדה**
גיין טייט, אחות לשעבר בבית החולים, אמו של לולי - **הילה סורג'ון / אסנת פישמן**
לולי, בן מחוץ לנישואין של דויד וגיין - **בן יוסיפוביץ'**
סמל משטרה - **יואב בר-לב**
ביל, מאושפז בבית החולים - **אלברט אילוז**
אמו של ד"ר יוברט בוני - **רבקה בכר/תקווה עזיז-אברהמי**

נגנים בהקלטות: גיטרה: יעקב חוטר, טרומבון: ירון אוזנה

הצגה ראשונה בתיאטרון חיפה: 25 בדצמבר, 2018 | הצגה ראשונה בתיאטרון הבימה: 3 בינואר, 2019
משך ההצגה: שעה ושלושים וחמש דקות ללא הפסקה

מנהלת הפקה תיאטרון הבימה: **דנה כץ נעמן**
מנהלת הפקה תיאטרון חיפה: **יואלית אליכין**
עוזרת במאי: **עדי חורש**

עריכת תכניה: **רמי סמו** | צילומי חזרה: **ז'ראר אלון**

עיצוב גרפי: **מנטלסטודיו** | עיצוב פוסטר: **פאר לז** • CREATIVE

It Runs In The Family

By Ray Cooney

The Play

A senior surgeon at the most prestigious hospital in London is preparing to give the speech of his life in front of a group of world-leading doctors. Suddenly, a mysterious and eccentric lover from his past shows up and threatens to reveal a little-big secret that can turn everything upside down. The medical prodigy puts every effort in his attempt to hide his secret, and when the desired end justifies all means the path is a hilarious comedy!

Translated by **Eli Bijaoui**
Directed by **Moshe Naor**
Set Designed by **Alexandra Nardi**
Costumes Designed by **Oren Dar**
Music by **Ran Bagno**
Lighting by **Hani Vardi**

Production Manager - Habima Theatre: **Dana Katz-Naaman**
Production Manager - Hifa Theatre: **Yoelit Elyachin**
Assistant Director: **Adi Horesh**

THE CAST:
Dr David Mortimore - **Rami Heuberger**
Dr Mike Connolly - **Ido Bartal**
Rosemary Mortimore - **Lirit Balaban**
Dr Hubert Bonney - **Jacob Cohen**
Matron - **Orna Rothberg**
Sir Willoughby Drake - **Yossef Abu Varda**
Jane Tate - **Hilla Surjon \ Osnat Fishman**
Leslie - **Ben Yosipovich**
Police Sergeant - **Yoav Bar Lev**
Bill - **Albert Iluz**
Mother - **Rivka Bachar \ Tikva Aziz-Avrahami**

Opening:
First Performance - Haifa Theatre: 25/12/2018 | First Performance - Habima Theatre: 03/01/2019
Length: 1 hour 35 minutes, with no interval

Musicians in recording: Guitar: **Yaakov Hoter**, Trombone: **Yaron Ouzana**
Program Editor: **Rami Semo**
Rehearsal Photos: **Gerard Allon**, Program Design: **Nutelstudio**

אנשים רגילים בסיטואציות (טראגיות) יוצאות דופן

הצופים, הוא צריך ללמוד לא "להחזיק את הכדור" יותר מדי זמן. לשחק בפארסה זה כמו להשתתף בתחרות טניס. אתה משחק טוב יותר כשיש מולך יריב חזק שמחזיר לך את הכדורים במיומנות. אחד מסימני ההיכר של הטרגדיה הוא המונולוגים הארוכים שהשחקן הראשי נושא במרכז הבמה, כשהוא עומד שם לבדו במשך כמה עמודים רצופים. יופי לו! אבל זה לא החומר ממנו עשויות הפארסות. לעיתים רחוקות יש בפארסה אתה שני עמודים רצופים של טקסט. בפארסה אתה זקוק לשותפים שלך והם זקוקים לך.

ריי קוני

אני לא מחפש עלילה לקומדיה או סיפור מצחיק. אני מחפש משהו שבפוטנציה הוא טראגי. באופן בסיסי אני מאמין שהפארסות הטובות ביותר הן טראגיות. העלילה בפארסה טובה, ואפילו הדיאלוג, יכול בקלות להשתבץ במחזה המוגדר כטרגדיה. ברוב הטרגדיות הנושא הוא מאבקו של היחיד נגד כוחות כבירים ונסיונותיו להילחם בהם. גיבור הטרגדיה, בדרך כלל, מתענה בשל מגרעות באופיו ובשל אי יכולתו להתגבר על מגבלותיו במצבי לחץ. זה לדעתי מסכם את רוב הפארסות שלי! בעצם, ככול שאני מרבה לחשוב על זה, יותר ויותר נראה לי שלפארסה יש מכנה משותף רחב יותר עם הטרגדיה מאשר עם הקומדיה. הקומדיה מטפלת בדמות יוצאת דופן בסיטואציה יומיומית. הפארסה, לעומת זה (והטרגדיה), מטפלת באנשים רגילים שמנסים להתמודד עם סיטואציות יוצאות דופן. אין שום הבדל בין גבר שמוצא את אשתו במיטה עם החבר הכי טוב שלו בפארסה, וגבר שמגלה את אשתו במיטה עם החבר הכי טוב שלו בטרגדיה. התגובה של הבעל בשני המחזות היא זהה. ההבדל הוא בתגובת הצופים.

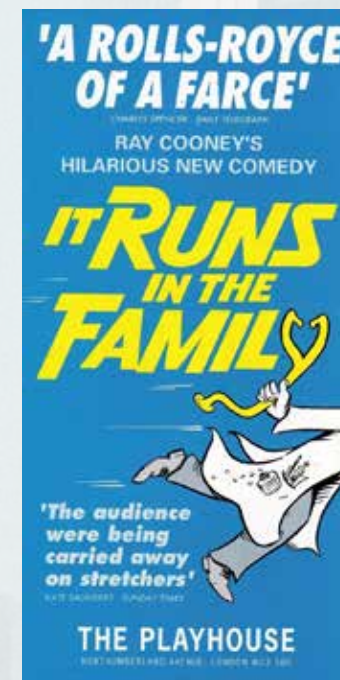
שחקן המגלם דמות בפארסה צריך לפתח כמה טכניקות - הוא צריך ללמוד להקשיב לתגובת

שחקן, מחזאי, תסריטאי, במאי, מפיק ומייסד להקת "תיאטרון הקומדיה". כיום מוכר ריי קוני כאשף הקומדיה/ הפארסה, לא רק באנגליה ארצו, אלא ברחבי העולם כולו. המבקר צ'רלס ספנסר הגדיר אותו כ"אוצר לאומי". נולד בלונדון ב-1932 כריימונד ג'ורג' אלפרד קוני והחל את הקריירה העשירה שלו בתיאטרון בהיותו בן 14, בהצגה "שירת נורבגיה". כשחקן צעיר, מתחיל, הופיע עם להקות רפרטואריות שונות ומגוונות, בהן הבשילה אומנות המשחק שלו. תוך כדי הופעותיו החל גם לכתוב. במרוצת השנים הירבה להופיע כשחקן במחזותיו, באנגליה, בארה"ב ובאוסטרליה, אך גילם תפקידים גם בהפקות רבות של מחזאים אחרים, כולל שנה אחת בהצגה המפורסמת "מלכות העכברים".

במקביל להופעותיו על הבמה ולעיסוקיו הפורים כבמאי וכמפיק, כתב 20 קומדיות/פארסות שכולן הועלו על הבמה ותורגמו לכ-40 שפות. כמפיק וכבמאי הוא אחראי ליותר מ-30 הצגות ומחזות-זמר. קוני נושא את העיטור OBE - תואר כבוד של האימפריה הבריטית - אותו קיבל מידי המלכה ב-2005, על תרומתו לאמנות התיאטרון. במשך שנים רבות טיפח קוני את החלום של יצירת תיאטרון קבוע לקומדיה וב-1983 השקיע את כל המשאבים שעמדו לרשותו בהגשמת החלום הזה - הקמת להקת תיאטרון שתקדיש את פעילותה האמנותית להצגת קומדיות. הוא כינס סביבו חבורה של כ-30 שחקנים מובילים, כותבים ובמאים, שהיו את הגרעין הפעיל והיוצר של "תיאטרון הקומדיה".

ביתו של הלהקה היה בתיאטרון שאפטסבורי בלונדון, בן 1000 המושבים, אבל הלהקה הופיעה גם בשישה תיאטרונים נוספים בווסט אנד של לונדון. יותר מ-40 הפקות הועלו במסגרת "תיאטרון הקומדיה" כשבמקביל פעילה הלהקה גם בתחום הרדיו, הקולנוע והטלוויזיה. חלק ממחזותיו נכתב בשיתוף עם יוצרים אחרים. הוא ביים את כולם וברובם אף שיחק את התפקיד הראשי. ריי קוני נחשב לכותב הקומדיות האנגליות הבולט ביותר והמבטיח ביותר בדורו, בד בבד עם היותו מן המחזאים המוצגים ביותר. לפי הערכה זהירה נמכרו עד כה 100 מיליון כרטיסים לקומדיות שלו ברחבי העולם

כרזת הפקת "יש רופא באולם" ה - Playhouse Theatre בלונדון, בימויו ובהשתתפותו של ריי קוני. בכורה: 17/05/1992

"יש רופא באולם" (It Runs In The Family) הועלתה לראשונה ב- Guildford בימויו ובהשתתפותו של ריי קוני בתפקיד ד"ר בוני. בכורה: 21/11/1987

מה זאת פארסה?

פארסה היא צורה תיאטרלית שבה דמויות ואירועים מוגזמים ומוחצנים במתכוון על מנת לייצר אפקט קומי והומור אבסורדי. דוגמאות מוקדמות לפארסה אפשר למצוא בקומדיות של אריסטופנס ואפלטון. בימי הביניים ייצגה המילה "פארסה" (שאחד מפירושיה המקוריים בצרפתית הוא "מילוי"), שינויים ותוספות שביצעו אנשי הכמורה בטקסטים הדתיים ובספרי התפילה; מאוחר יותר התייחסה המילה בגלגולה הלטיני לסצינות קומיות שהוחדרו למחזות של הכנסייה. הפארסה פרצה כסוגה עצמאית נפרדת בצרפת של המאה ה-15. אחת הפארסות הראשונות באנגליה הייתה "קומדיה של טעויות" מאת שייקספיר. אלמנטים של פארסה ניתן למצוא גם בקומדיות של מולייר. במאות ה-19 ובראשית המאה ה-20 זכה לפופולאריות תת-הז'אנר "פארסות חדר המיטות", שאותו פיתח ושיכלל ז'ורז' פיידו, ושוב כיכבו בעלים ונשים צרפתיים (בדרך כלל), משרתיהם הכסילים ואינספור וריאציות על טעויות בזיהוי. אוסקר ויילד הציב אפשרויות דרמטיות לפארסה, עם "חשיבותה של רצינות" (1895), שם הדגש מושם דווקא על הדיאלוג המבריק, ואילו אמני הקולנוע כמו צ'רלי צ'פלין והאחים מארקס הפיחו חיים חדשים בז'אנר על המסך הגדול, תוך שימת דגש על עבודת גוף ושימוש יצירתי בסלפסטיק.

מתוך המאמר "מצחיק אז צוחקים..." מאת ירון פריד, 2014.

איך לכתוב פארסה?

ז'ורז' פיידו

בעת תכנון השיגעונות שיגרמו לקהל לצחוק, אסור ליהנות. לכן, כאשר אתה מתחיל לכתוב פארסה, עליך לכלוא את עצמך כמו בצינוק, שאינך יכול להימלט ממנו עד שתסתיים הכתיבה. פניך לובשות ארשת חמורת סבר, וכל חזותך היא של רוקח המכין מרשם. עליך ליטול גרם של הסתבכות, גרם של התבוננות וללוש את המרכיבים כמיטב יכולתך. בזמן שאתה הופך את המרכיבים לאבקה, השתדל לחזות מראש כמעט בלי טעויות את האפקט שיגרמו. כאשר אסור בתכלית האיסור ששתי דמויות תפגשנה, עליך להפגישן תיכף ומיד ומהר ככל האפשר. על המחזה להיות מאולתר לחלוטין, ללא טיוטות. השלם והפרטים, התכנית והצורה מתגבשים בעת הכתיבה. יש לתאר כל מיקום ותנוחה של הדמויות, את פרטי הריהוט הקטנים ביותר, את הדקים שבפרטי הטריקים הבמתיים והאפקטים הקוליים ולשלבם בדיאלוג גמיש, המקפץ עם העלילה בקצב המדלג והמתר שלה.

ז'ורז' פיידו (1862 - 1921) מחזאי צרפתי ידוע בוודבילים ובפארסות שלו, במיוחד בז'אנר "פארסות של חדר המיטות".

הומור מתחת לחגורה

יש הטוענים כי ההומור השכיח בפארסות הוא מהסוג שמתחת לחגורה, תרתי משמע, אבל טענה כזאת חוטאת למעקב האמיתי שמחזות מהז'אנר הזה מבצעים אחר הטבע האנושי בכללותו, שרדיפת שמלות וריכסוני מכנסיים הם רק כמה סממנים מידיים שקופים שלו. כשתילי תילים של אי הבנות, אי דיוקים ואי סדרים נערמים יחד ויוצרים את הכאוס המאורגן בקפידה כמעט מדעית - מתמטית של הפארסה, אין מנוס מלראות בז'אנר תיאטרוני מבדר אך שנוי במחלוקת זה גם אמירה על חוסר התקשורת האנושי. זוגות נשואים, זוגות אוהבים, הורים וילדים, חברים קרובים וזרים גמורים, כולם מתקשים לתקשר זה עם זה ולהביע באופן בהיר וצלול את אשר על ליבם. אפילו לשקר כראוי אינם יודעים, והמחשבה על כמה צרות מיותרות היו נמנעות אם אנשים היו פשוט מקשיבים יותר אחד לשני, היא לא פחות מסמרת שיער. מצד שני, אילו היו הקשבה ותקשורת אנושית נטולת הפרעות, לא הייתה פארסה. סקס הוא המניע - והמנוע - האמיתי של כל פארסה. מיניות האדם הייתה מאז ומעולם מקור בלתי נדלה להומור ושנייה, והיא זו שמאחדת בין כל העמים, הדתות, החברות והתרבויות ומגשרת על כל הפערים הידועים. יצר מיני בסיסי יש לכולם, טוענים ריי קוני ועמיתיו והסתבכויות על רקע תשוקה מוכרות ומובנות בכל השפות. אם בטרגדיות הסתבכויות שכאלה עלולות להוביל לאסונות הרי גורל ולשפיכות דמים, הרי שבפארסה הסוף הוא בדרך כלל טוב, תמיד יש מקום לתקווה, וכולם מפיקים את הלקח הנדרש ונשארים בחיים, עד ההסתבכות הבאה, מן הסתם.

מתוך המאמר "צרות של פרפרים" מאת תמר ארצי, 2002. פורסם בתכנית ההצגה "פרפר ברשת", תיאטרון באר שבע.

ההומור הויזואלי וההומור המילולי

ההומור הויזואלי: חזותי - צחוק שמקורו בתמונות

ההומור החזותי נולד בתיאטרון היווני שהוצג באמפיתיאטראות גדולים ורחבים, כשהצופים ישבו במרחק רב מהבמה. אילוץ זה הוליד את המשחק המוקצן והמוגזם של השחקנים, על מנת שיראו אותם למרחקים. ההומור החזותי אינו תלוי בתרבות או בתקופה מסויימת. זהו ההומור שעובד בכל מקום ובכל זמן. לפי אנרי ברגסון, מחבר המאמר "הצחוק" (1901), אפשר לדבר על ההיתקלויות והנפילות שמביאות לידי צחוק, יש כאן קישור טבעי למוטיב הטעות. כמעט כל טעות היא מצחיקה.

ההומור המילולי: צחוק שמקורו במילים

זהו הומור שנוצר סביב המילה וקשור בשגיגות המחשבתית של האדם. ההומור המילולי מגרה את המחשבה וככל שהוא מורכב ושנון יותר, הוא נחשב לאינטלקטואלי וגבוה יותר. בניגוד להומור החזותי, ההומור המילולי תלוי בתרבות ובזמן. כמו כן ישנו משקל רב להקשר תרבותי, לא רק מבחינת המשמעות של הדברים, אלא גם במובן של טון הדיבור, צורת הדיבור (מבטא), תנועה המתלווה לדיבור וכדומה.

כריכת הספר "הצחוק" מאת אנרי ברגסון, מהדורת 1938

שאלון בזק עם ריי קוני

פורסם בעיתון "הגרדיאן" בשנת 2005

ש. מה המילה האהובה עליך ביותר?
ת. מצחיק.

ש. איזה אדם אתה מעריץ?

ת. את אישתי - היא מצליחה לחיות לצידי למעלה מ-43 שנה.

ש. מה המוטו שלך בחיים?

ת. לגרום לצחוק, לגרום להם לצחוק, לגרום להם לצחוק.

ש. באיזו תדירות אתה עושה סקס?

ת. אני מתנצל, אישתי קוראת את "הגרדיאן".

ש. מה הריח האהוב עליך ביותר?

ת. חדר הלבשה בתיאטרון - האיפור, הזיעה וההיסטוריה.

ש. לאיזה אדם אתה הכי בז?

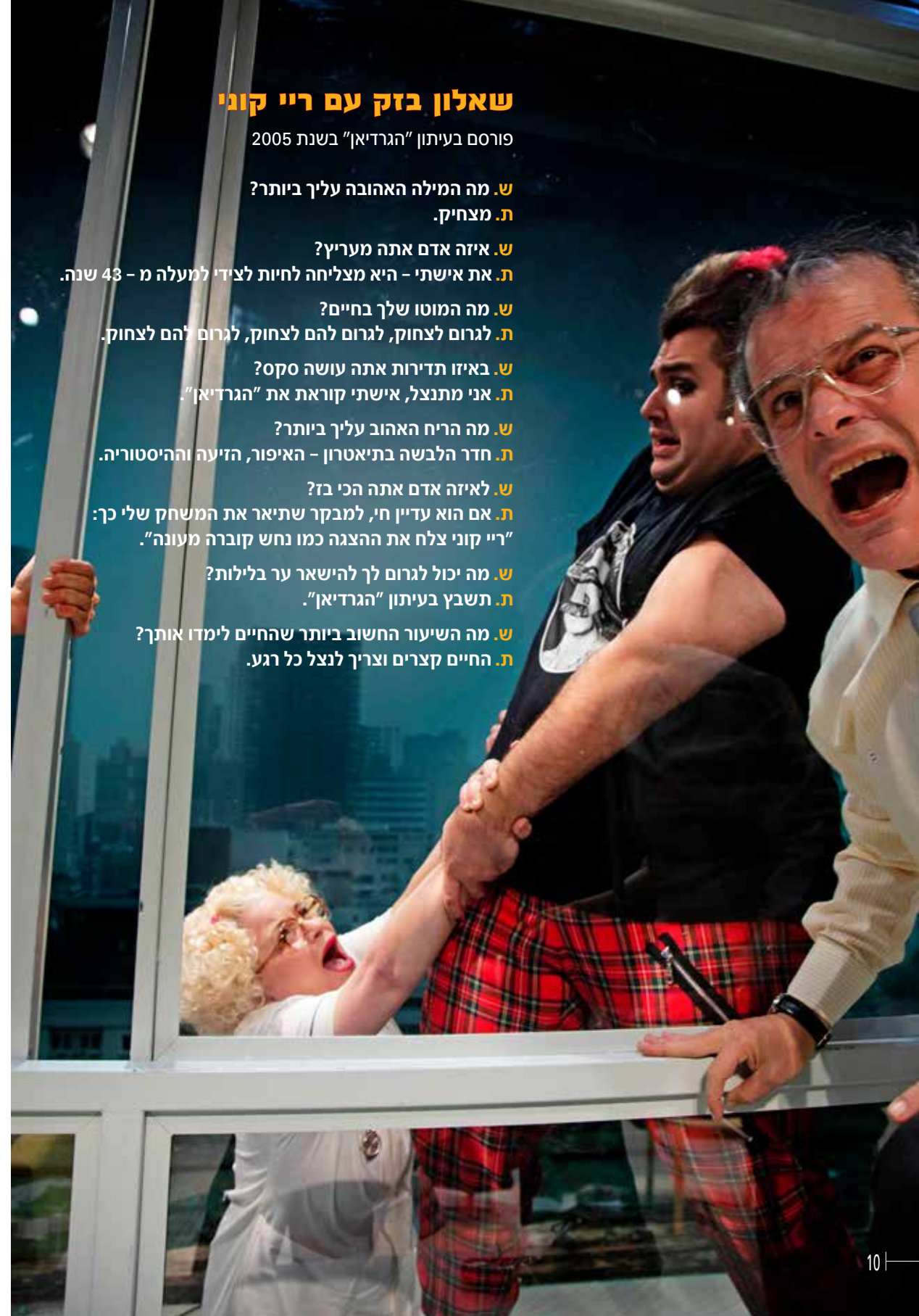
ת. אם הוא עדיין חי, למבקר שתיאר את המשחק שלי כך: "ריי קוני צלח את ההצגה כמו נחש קוברה מעונה".

ש. מה יכול לגרום לך להישאר ער בלילות?

ת. תשבץ בעיתון "הגרדיאן".

ש. מה השיעור החשוב ביותר שהחיים לימדו אותך?

ת. החיים קצרים וצריך לנצל כל רגע.

הפקות קודמות

1996

תיאטרון יובל - מרים עציוני
(תחת השם "בא לי בן")

תרגום: עמי דיין | בימוי: לסלי לאוטון
משתתפים: רחל אטאס, שמואל אייזר, יהודה אפרוני, גילת אנקורי, דוד ברוך, אורנה דויטש, אלי דנקר, אהובה יובל, נורית כהן, טוביה צפיר, שי קפון, דני שגב

2007

תיאטרון הקומדיה - מרים עציוני
(תחת השם "בן בהפתעה")

תרגום: אלי ביז'אווי | בימוי: רוני מנדלסון
משתתפים: בן אשכנזי, עדי ביילסקי, הילה בן גרא, אסף בן שמעון, שלמה בר שביט, ארז דריגס, חן וודה, אנה וילקובסקי, יובל ינאי, ניר לוי, חנה ריבר, יעל שרון

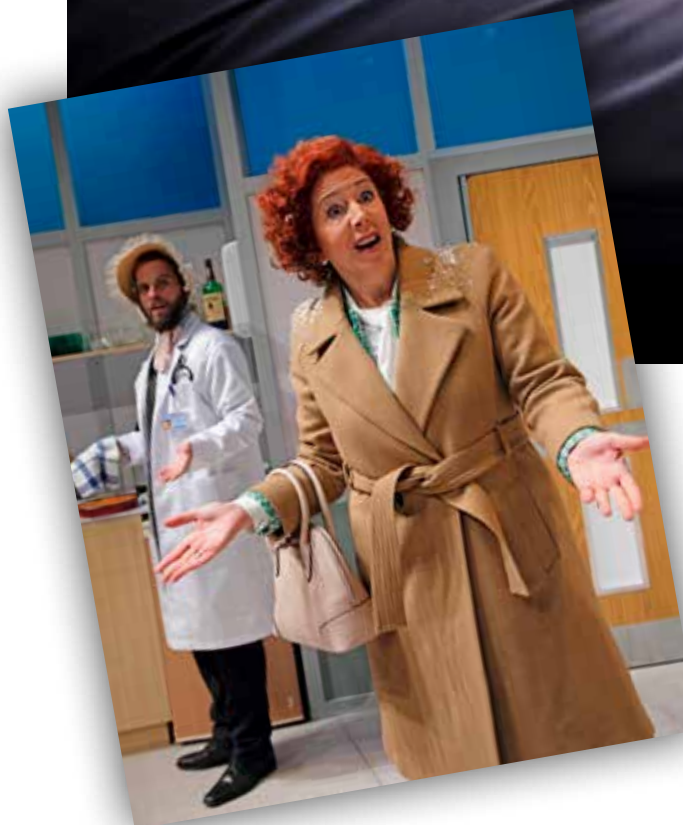
2008

צוותא

(תחת השם "יד ראשונה מרופא")

תרגום: אלי ביז'אווי | בימוי: רוני מנדלסון
משתתפים: בן אשכנזי, עדי ביילסקי, הילה בן גרא, אסף בן שמעון, יעקב דניאל, ארז דריגס, חן וודה, אנה וילקובסקי, יובל ינאי

*שתי ההפקות האחרונות, מבוססות על גרסת ההצגה שהועלתה בבית הספר למשחק מייסודו של יורם לוינשטיין, 2007.

להיסחף עם ההשתעשעות הפארסה בראי הביקורת ובראי הזמן

במשך זמן ניכר, בשנות השלושים והארבעים, נתבזה שמו של סוג הבידור הקרוי "פארסה". את ההומור של הפארסה כינו "זול"; ובכלל - צופה התיאטרון האינטליגנטי לא העריך את אמנות הפארסה. רק בפאריס פרח הפארסה במלוא תפארתה. אפילו שחקניו המנוסים של התיאטרון המתקדם והנסיוני, חידדו מדי פעם את כשרונם הקומי והופיעו בפארסות עשויות כהלכה, אשר הפעילו את חוש העיתוי, הקצב, המימיקה ואת ההומור הבריא.

פעמים רבות הוכח שמה שמצחיק יבשת אחת, אינו בהכרח מצחיק יבשת אחרת, ולהיפך. אף על פי כן, קורה לעיתים שקומדיות מסוימות זוכות לאותה מידה של הצלחה משני עבריו של האוקיינוס. אפשר לומר על הדמויות והסיטואציות בפארסה שהן אינן מיוחדות דווקא לארץ מסוימת או למקום מסוים. ערכים של שנינות נוטים להשתנות עם חילופי המקום, יותר מאשר ערכים של הומור. הברקה מסוימת יכולה להיות בדיוק במקומה ביבשת אחת - וחסרת משמעות באחרת... ועל אף כל אלה, הבעלים המעונים על ידי נשותיהם, בכל מקום שבעולם, מרהיבים עוז לשאת עין מקווה לאיזו התהוללות שעלולה, אולי, להזדמן להם... ובכל מקום בעולם, נתקפות הנשים שנעזבו לנפשן בהתפרצויות חימה, ולפעמים גם ממשות איומיהן למצוא נחמה בזרועות אחרות. מאמיתות אוניברסאליות כאלה צומחת ומתפתחת עלילת הפארסה. דבר אחד ברור: בפארסה יש להיסחף עם ההשתעשעות, ואין טעם לצפות דרך משקפיים של ריחוק וקור רוח, תוך מטרה נחושה להעריך. או שתכנע למחזה ותשב מובס בכסאך, מתמוגג - או שתשאר קר לחלוטין. שחקנית צרפתייה מופרסמת אמרה פעם בפאריס: "מי שיכול להגיש משחק מושלם בפארסה, יכול לשחק היטב בכל מחזה אחר!"

כשהודיעו לראשונה מנהלי "קומדי פרנסד", אחת מששת התיאטרונים הלאומיים בצרפת והוותיק ביותר בעולם, שהם מתכוונים לכלול פארסה ברפרטואר שלהם, עבר גל של טרוניות על "פוחזות" ו"חוסר דרך ארץ". בערב הצגת הבכורה הבהיקו באולם עטרותיהן של כל הגבירות הכבודות, שסקרו אשה את רעותה בעין עוינת. אנשי המנהלה שניצבו מאחורי הקלעים, הבחינו לפתע שהעטרות המשובצות אבני חן החלו להרטיט. היה זה מיד לאחר שעלה המסך. כעבור זמן קצר ריקדו העטרות על הראשים שנשאו אותן; וכעבור רגעים מספר נדמה היה שהנה, מיד הן ניתקות ממקום מושבן... כשירד המסך, היו הגבירות חייבות לאסוף את כתריהן מן הרצפה. מאז נשארה הפארסה אחת המלוות הקבועות של "הקומדי פרנסד".

גלגולו של צחוק

עד המאה ה-17, נתפש צחוק במידה רבה כמשהו שלילי. צחוק נחשב כצורה מסוימת של תוקפנות, ראייה שמקורה עוד בימיו של אריסטו. מאוחר יותר, תומס הובס (Hobbes) גרס שהצחוק מציין עליונות על אנשים נחותים יותר, ומבחינה חברתית היה מקובל מאוד לצחוק על אנשים מוגבלים מבחינה פיזית ונפשית. במאה ה-18, בהשפעת ההומניזם, בדיחות על חשבונם של אחרים נתפשו בצורה שונה עד שנחשבו ללא מקובלות חברתית. על מנת להפריד צורות מקובלות של צחוק מצורות אחרות, שאינן רצויות, קיבלה המילה "הומור" משמעות צרה למדי. היא הוגבלה לתיאור צחוק מקובל חברתית, בניגוד לצחוק עוקצני וארסי הנובע מלעג לזולת. "הומור" היה ההפך הגמור מאירוניה, סרקזם, סאטירה ודומיהם, שנחשבו לאכזריים ופוגעניים. בעל חוש הומור נחשב לאדם שלא לקח את עצמו ברצינות, ויכול לצחוק על עצמו או על חולשות העולם בכלל והמין האנושי בפרט. בתקופה הוויקטוריאנית נחשב ההומור למידה טובה, בדיוק כמו היגיון בריא, סובלנות ופשרנות. את ההבחנה הזאת בין הומור בריא ללא בריא אימץ זיגמונד פרויד במאמר שכתרתו "הומור", שפורסם ב-1928. הוא ראה בהומור אחד ממנגנוני ההגנה הבריאים ביותר, בניגוד לבדיחות, שבהן ראה אמצעי להבעת דחפים מיניים ואלים לא רצויים. כיום נפרצו כל הגבולות, וההבחנות שהיו נחלת העבר אינן תקפות עוד, לא בעיני חוקרי הומור ולא בעיני הדיוטות. היום משמשת המילה הומור כמטרייה לכל תופעה המובילה לצחוק. הומור כולל בדיחות, מופעי סטנד אפ, אירוניה, סאטירה פוליטית וכו'. הומור יכול להיות עוין ואגרסיבי או לחלופין פילוסופי וסובלני. חוש הומור הפך במאה ה-20 לתכונת אישיות רצויה מאוד אך בד בבד מעורפלת יותר ויותר, והגדרתו הפכה למסובכת מאוד. במידה רבה חוש הומור מוגדר על פי החסר, לאמור - מה פירוש הדבר לא להיות בעל חוש הומור. אנשים חסרי הומור נתפשים כאנשים רציניים מדי, אנוכיים, לא גמישים, בעלי מזג קיצוני וכו'.

מתוך המאמר: מה כל כך מצחיק? האבולוציה של הצחוק וחוש הומור" מאת ד"ר גיל גרינגרוז. הבלוג "הומו סאפיינס פסיכולוגיה אבולוציונית, מדע, בני אדם, ספקנות וכל מה שביניהם"

"אמא תמיד בטוחה"

ההיסטוריה של ילדים שנולדו מחוץ לנישואין, מתייחסת לשיקולים הקשורים במורשת, ירושה ואזרחות. גברים בעיקר רצו להיות בטוחים שהילד הוא שלהם לפני שהם מצווים לו את רכושם בירושה. עד לפני עשורים מעטים ילדים שנולדו מחוץ לנישואין נקראו ילדים לא חוקיים או ממזרים. הפתגם הלטיני "Mater semper certa est" מסכם את הרעיון. הפתגם, שתרגומו המילולי הוא "אמא תמיד בטוחה", אומר למעשה שהאם בטוחה שהילד הוא שלה, בעוד שהאב אינו תמיד יודע אל נכון. ב-1626 השופט הבריטי אדוארד קוק פסק את מה שמוכר כ"חוק הים המרובע" שעל פיו, אם הבעל פורה, יש להניח בדרך כלל שבנה של אשה נשואה הוא מבעלה. מובן שהנחה זו אינה חד משמעית, אף שבת המשפט בדרך כלל פסקו על פיה. ועוד באנגליה, חוק הנישואין מ-1753 קבע שעל זוגות להינשא בטקס שהוא גם פורמלי וגם פומבי. עם זאת, זה לא מנע מחיי נישואין חשאיים להתקיים. ילדים שנולדו כתוצאה מזוגיות סודית שכזאת נחשבו ללא חוקיים למרות העובדה שהוריהם היו נשואים, טכנית ואפילו חוקית. אלה שנולדו מחוץ למסגרת הנישואין היו בדרך כלל ממזרים. למשל, ילד לא חוקי בדרך כלל לא זכה לחלקו בירושה המשפחתית, ולעתים אפילו לא לזכויות אזרח בסיסיות שהיו לאחרים, תלוי בחברה שבה הוא גדל. בארה"ב ובבריטניה במיוחד, עד לשנות השישים של המאה העשרים, היו סטיגמות חברתיות על ילדים שנולדו מחוץ למסגרת הנישואין המסורתית. עם זאת, אבות לילדים לא חוקיים לא סבלו אותה מידה של ביקורת מהחברה, ואפילו החובה לדאוג לילדיהם ולשאת באחריות חוקית עליהם נחסכה מהם. המצב היה כזה בעיקר עקב הגישה של החברה למגדר הגברי ולמין. לאורך ההיסטוריה של ילדים לא חוקיים אמהות לא נשואות נאלצו למסור את ילדיהן לאימוץ. במשפחות אחרות מסרו את הילדים לסבם וסבתם שגידלו אותם, או לקרובי משפחה אחרים שהיו נשואים. לילדים סיפרו שאימותיהם הלא נשואות הן למעשה אחיותיהם או דודותיהם. ברוב החברות החוקתיות ניתן לתקן על פי החוק את זכותו החוקית של ילד כיוורש. לדוגמה, בעוד שחוק אחד יכול לשלול מילד את ה"חוקיות" שהיתה לו, חוק אחר עשוי להעניק למי שנחשב כילד לא חוקי מעמד לגיטימי בחברה. זה היה המצב אם הוריו של ילד, שלא היו נשואים בעת שנולד, החליטו מאוחר יותר להינשא, בדרך כלל בתקופה שלא עלתה על שנה לאחר הלידה. במקרים שכאלה, הילד היה זוכה ב"חוקיות" רטרואקטיבית.

מתוך האתר Legal Dictionary

סר אדוארד קוק, 1593

חני ורדי

רן בגנו

אורן דר

אלכסנדרה נרדי

משה נאור

אלי ביז'אווי

אורן דר (עיצוב תלבושות)

בוגר לימודי צילום ואמנות, סטייליסט ומעצב תלבושות לסרטים, טלוויזיה ופרסומות. בתיאטרון - בת. הבימה: "החנות", "משגעת", "לרקוד ולעוף", "גבורים", "החולה ההודי", "חיזור גורלי", "פילומנה"; בת. בית ליסין: "אוסלו", "היורשת", "מי מפחד מווירג'יניה וולף", "דולפינים", "תה", "האגם המזוהב", "סופ"ש עם תום", "החולה ההודי", "אהבה זה לא הכל", "היופי כן קובע", "כטוב בעיניכם", "האמת", "מדליה להארי", "שבטים", "סיפור ישן", "לחנך את ריטה", "עקר בית", "האבא", "הזוג המוזר"; בת. חיפה: "בנות עובדות", "ההודו של מנש", "כולם היו בני", "משהו למות בשבילו", "אמנות", "גזע"; בת. הקאמרי: "לילה לא שקט", "יום במותה של ג'ו", "ציפור שחורה", "פרק ב'", "קיוזו", "האסיר בקומה ה-14", "נשיו במנוסה", "כטוב בעיניכם", "פשוט לאהוב", "מהומה רבה על לא דבר", "מלון רנדוו"; בת. הספרייה: "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "עקומים", "הלילה הקצר ביותר", "ענבי זעם"; בת. באר שבע: "איך למדתי לנהוג", "לא כולל שינה", "מהומה רבה", "הרוזן ממונטה כריסטו" (על עבודתו זו היה מועמד לפרס התיאטרון על עיצוב תלבושות), "פרק ב'", "רוחות", "דונה פלור נשואה לשניים"; באופרה הישראלית: "מעגנון עד ליון", "חלום ליל קיץ". בקולנוע: "הבועה", פרויקט וידאו דאנס (בת שבע). בטלוויזיה: "על קצות האצבעות". בין עבודותיו בפרסום: "קסטרו", "פלאפון", "בנק לאומי", "אורנג'", "גוטקס", "סופרפארם". כמו כן, עבד עבור חברות מסחריות ופרויקטים בסין, חסיה ותורכיה.

רן בגנו (מוסיקה)

משנת 1987 עוסק במגוון רחב של מוסיקה ובשנים האחרונות מנהלה המוסיקלי של להקת המחול "ורטיגו" בהנהלת נועה ורטהיים. זוכה פרס "אופיר", 2014 על הלחנת המוזיקה ל"אפס ביחסי אנוש", זוכה פרס חג'ר, 2013 על עבודתו בסרט "פלטלינה", זוכה פרס הפסקול הטוב לשנת 2011 ו-2014 על המוזיקה לסדרה "פלפלים צהובים". זוכה פרס האקדמיה לסרטים דוקומנטריים, 2007 על הפסקול לסרט "מרגל השמפניה". היה מועמד לפרס התיאטרון האיטלקי בשנים 2013, 2015, 2016.

חני ורדי (עיצוב תאורה)

עיצבה תאורה לכל התיאטרונים בארץ, ללהקות מחול, מופעי מוסיקה ובידור, פסטיבלים ובתי ספר. עבודות עיצוב בין השנים 2010 - 2017: "חוזרים על סינדרום ירושלים" (סמינר הקיבוצים), "לב של מלך" (ת. המדיטק), פסטיבל אינטימה דאנס (ת. תמונע), יוליסס על בקבוקים (ת. חיפה), "הברווזון המכוער" (ת. אורנה פורת), תש"ח (ת. חיפה), "כולם היו בני" (ת. חיפה ות. הקאמרי), "מלח מיים" (הזירה הבינתחומית, זוכה פרס פסטיבל עכו, 2011), "איזראל ז'ורנל" (ת. חיפה), "אמנות" (ת. חיפה), "זריחה" (ת. חיפה), "התקפת לב", "ציפורלה חו"ל" (אנסמבל ציפורלה), "גזע" (ת. חיפה), "שיגעון באופרה" (ת. חיפה ות. הקאמרי), "מסע הדוד מקס" (ת. חיפה, פסטיבל הצגות ילדים, 2014), "וניה, סוניה, מאשה ושפיץ" (ת. חיפה), "זה תלוי" (סמינר הקיבוצים), "פרח לב הזהב" (ת. השעה), "בראבא - המופע", "אחת מסוגה" (סמינר הקיבוצים), "תיאורמה" (ת. הקוביה), "גלנגרי גלן רוס" (ת. חיפה), אקווריום, (ת. חיפה), "נעלים" (הפקה עצמאית), "כטוב בעיניכם" (ת. הקאמרי), "סטריאוטיפי" (אנסמבל ציפורלה), "אהבה וכסף" (הפקה פרטית), "קרקס של יהודים" (ת. חיפה), "על מי ועל מה" (ת. חיפה).

אלי ביז'אווי (תרגום)

יליד 1978, בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת "סמינר הקיבוצים". בין עבודותיו: תרגום: "שגעון המוזיקה", "אותלו", "שורת המקלה", "סיפור הפרברים", "בית ספר לנשים", "קברט", "רומיאו ויוליה", "דבר מצחיק קרה" (ת. הקאמרי). "הקמצן", "יחסים מסוכנים", "1984" (ת. הבימה). "חיות מחמד", "צאת מהארון", "טרטיף", "על אהבה וחברות", "אוצר-יקר", "אוליבר!", "Avenue Q" (ת. בית ליסין), "הורים איומים", "פיאף", "שחק אותה סם", "טירונות בלוז" (ת. באר שבע). "שנה עם צפודי וקרפד" (ת. המדיטק). "היפה והחיה" (ק.א.הפקות). "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "בדלתיים סגורות", "השגחה עליונה", "אאידה", "תשוקה", "ג'קל והייד", "האדיוטי", "משחקי חופשה" (ת. הספרייה). "בילי אליוט", "כלוב העליזים" (תיאטרון מסחרי), "ליצינים של אלוהים", "אל נקמות" (סל"ה יורם לוינטשין). כתיבה: "לא דובים ולא יער", "אריה הספרייה" (ת. המדיטק). "ליזיסטרטה - פנטזיה קומית על שלום" (עם אודי בן משה על-פי אריסטופנס, ת. הבימה). כתיבת התסריט ל"בנות", סרטו של איתן פוקס. בימוי: בת. באר שבע: "פיאף". בת. הקאמרי: "תעלת בלאומילך" (עם גורי אלפי). בת. הספרייה: "תשוקה", "בדלתיים סגורות", "היפה והחיה". בבית צבי: "אנדורה", "השגחה עליונה", "ספון ריבר". זוכה פרס על כתיבת הליברטו ל"אדיפוס משפט האלים" (פסטיבל עכו, 2000). זוכה מלגת קרן אמריקה-ישראל (שרת) לבימוי בשנים 2002-2006. זוכה פרס קרן רבנוביץ' לתרגום על שם עדה בן נחום לשנת 2014 על תרגומו ל"טרטיף".

משה נאור (בימוי)

משמש כמנהל אמנותי של תיאטרון חיפה מתחילת 2008. שירת בתיאטרון צה"ל ובלהקה צבאית. בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב, 1997. בין ההצגות שביים - בת.חיפה: "על מי ועל מה", "משפחת ישראל", "סוחרי גומי", "הצמא והרעב", "המקום ממנו באתי", "מי דואג לילד", "איזראל ז'ורנל", "אנשים קשים", "גזע", "החייל האמיץ שוויק" (בשיתוף ת. הבימה), "גיבור הלובר", "שעה של שקט" (בשיתוף ת. בית ליסין), "גלנגרי גלן רוס - מכונת הכסף", "בעלים ונשים" עפי" וודי אלן (כתיבת מחזה עם עמיר קליגר ובימוי), "על מי ועל מה" (תרגום ובימוי); בת. חיפה בשיתוף הקאמרי: "שמו הולך לפניו" (זוכת פרס התיאטרון 2008), "ימי שלישי עם מורי", "כולם היו בני" (זוכת פרס ההצגה המתורגמת 2011), "שיגעון באופרה"; בת. הקאמרי: "שמנה", "הכתובה". בת. הבימה: "נודניק". כתב וביים את "פחד קהל" בצוותא. "ערס פואטי" עם בוגרי ניסן נתיב ירושלים. מחזמר עם בוגרי ניסן נתיב תל-אביב; בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלילה הזה" (הצגת השנה לנוער לשנת 2008), "תום-כמה סיבות לחיות" (תיאטרונטו, 2006).

אלכסנדרה נרדי (עיצוב תפאורה)

ילידת רומא, עלתה ארצה בגיל 18. בוגרת החוג לעיצוב תפאורה באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה בתיאטרון - "הרפתקאות דוד אריה", "פילומנה", "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "מה עושים עם ג'ו", "משפחה עלוזה", "פאניקה", "מירל"ה אפרת", "אם הבית", "ערי מדבר אחרות", "שרי מלחמה", "מלכת היופי של לינאן", "קוויאר ועדשים", "רומנטיקה", "בגידה", "חתונה מושלמת", "העז או מי זאת סילביה?" (ת. הבימה); "איסמעיליה", "האחרים", "זאבים", "רישיון לחיים", "פופר", "משרתם של שני אדונים" (ת. הקאמרי); "חשמלית ושמה תשוקה", "מר גרין", "משפחה חמה" (ת. בית ליסין); "שירה" (ת. באר-שבע); "אמסטרדם" (ת. חיפה); "איזון עדין", "בעלת הארמון", "ירח אלבמה", "כוונות טובות" (אנסמבל תיאטרון הרצליה); "המסיבה של אביגיל" (הסטודיו של יורם לוינטשין); "היפה והחיה" (ת. הספרייה), "אדיפוס המלך" (פסטיבל עכו). "סאדקו" (ת. צוותא). עבדה עבור המשדר "הראל מעצבים", שם תכננה ועיצבה חלק ניכר ממוזיאון "יד ושם" החדש.

רמי הויברגר (ד"ר דויד מורטימור)

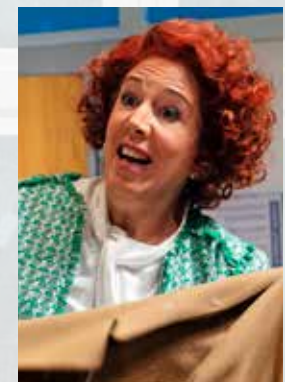
ליד תל אביב. בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב. מעבודותיו בתיאטרון: בת. חיפה: "גזע", "אמנות", "גלגרי גלן חס - מכונת הכסף"; בת. הבימה: "קן הקוקיה", "מחכים לגודו", "קופסא שחורה", "מלחמה", "תקופת הסתגלות", "אנה קרנינה", "ארוחה עם אידיט". ביים ושיחק בתיאטרון הבימה: "תמונות מחיי נישואים", "אלינג" (בימוי), "השחקן", "מנוגמיה"; בת. הקאמרי: "המלט", "מקבת", "גם הוא באצילים", "תעתועון", "מיס ג'ולי", "חסים מסוכנים", "ענבי זעם"; בת. באר שבע: "קיש ועשן"; בת. בית ליסין: "לחנך את ריטה", "האמת", "חמץ", "שבע", "חייית מחמדו". בצוותא: "שתי טיפות מים". בקולנוע: "שלג באוגוסט", "רשימת שינדלר", "שחקנים", "כלבים לא נובחים בירוק", "מתנה משמיים", "מכתבים מאמריקה", "מה כבר יכול להיות", "רכבת קלה בירושלים". בטלוויזיה: שותף להקמת "החמישייה הקאמרית", "מבצע סבתא", "הבורגנים", "בטיפול", "לצאת עם הכלב", "חיים אחרים", "ילדי ראש הממשלה", "הבורר", "להרוג את הסבתא", "אין בתולות בקריות". פרסים: פרס התיאטרונטו מס' 1 על ההצגה "תעתועון", שחקן מצטיין תיאטרון הקאמרי (1992), פרס פינקל על התפקיד מק'מרי בהצגה "קן הקוקיה" (2000), איש השנה בתיאטרון (2003), פרס רוזנבלום (2009).

עידו ברטל (ד"ר מייק קונולי)

בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב, 2010. זוכה מלגת קרן שרת ומלגת משחק בחסות אלי ליאון. בין תפקידיו - בת. הבימה: "החולה ההודי" (שגב חיסדאי), "הסוחר מוונציה" (באסאניו), "הקמצן" (ולר), "אבא גוריו" (ראסטיניאק), "נעצר בחצות" (ד"ר קונראד), "פליישר" (עו"ד נחמיה קורצמן), "עלובי החיים" (אנדורא), "אין סוף" (רונלד), LOVE LOVE LOVE (קני), "המורדים" (ויליאמס); בת. הערבי-עברי: "שרופים" (סימון); בת. בית ליסין: "אביב מתעורר" (מלכיאור), "אמא מאוהבת" (עומר), "אמא שלו" (מתי); בת. הקאמרי: "המצעד" (ויא דורסי), "קומדיה של טעויות" (אנטיפולוס). בת. השעה: "הלב האמיץ של אירנה סנדלר" (סטפן), "חטיפה מן המנזר" (שוקי). בקולנוע: "העולם מצחיק", "6 פעמים". בטלוויזיה הגרמנית: הסרטים "נשמתו של רוצח" (יורם בנש) ו"המעבר" (ארז). בטלוויזיה הישראלית: "בובות", "סרוגים" 2, "נשות הטייסים", "אליפים", "ניו יורק", "בני ערובה", "שבאבניקים", "חצויה", "מריו", "פיגמות", "עממיות", "חברות" 2.

לירית בלבן (רוזמרי מורטימור)

בוגרת הסטודיו של ניסן נתיב. מבין תפקידיה - בת. חיפה: "שלום ולא להתראות", "אימפרו", "בומרנג", "זוג פתוח"; בת. בית ליסין: "נדלן"; בת. באר שבע: "אפריל הקסום", "משיח", "המשרד"; בת. הבימה: "בגדי המלך", "נמר חברבורות", "משפחה", "החותנת", "חודש בכפר". בטלוויזיה: "הבורר" (נעמי כפית), "חברות", "פילפלים צהובים", "בובות", "קומי קומי", "כאן גרים בכף", "שחקנית ספסל" ועוד. בקולנוע: "אהבה קולומביאנית", "הבלדה לאביב הבוכה", "ריסי אהבה". כמו כן, הצגות פרינג', מופעי בידור והצגות לילדים.

יעקב כהן (ד"ר יוברט בוני)

בוגר "בית צבי", 1984. בין תפקידיו - בת. הבימה: "מיקה שלי" (קדוש), "הצמה של אבא" (עזרא), "זיקוי", "אבא גוריו (גוריו), "הקמצן" (הרפגון), "הסוחר מוונציה" (שיילוק), "ארוחה עם אידיט", "הזוג המוזר" (פליקס), "הנהג של מיס דייזי" (הוק), "מבקר המדינה 2005" (נמרוד שחר), הצגת היחיד "אני והוא", "קופסה שחורה", "אבנים בכיסים", "נאסר א-דין", "בוסתן ספרדי" (מושון/שמש/חכם עמרם); בת. הקאמרי: "יאקיש ופופצ'ה", "חוות החיות", "אני לא רפורט", "נכנע ומנוצח", "המתלבט", "חפץ" (חפץ), "קומדיה של טעויות" (דרומיו); בת. באר שבע: "ברכה"; בת. בית ליסין: "בוז לירח"; בת. לילדים ולנוער: "פופ הדוב", "מלכות דוד", "תרנגול כפרות"; בת. השעה: "סולם יעקב"; בת. הספריה: "מר סליק", "גבר בודד במלכות", "מתי ומילי"; עם מוטי בהרב: "חוג לדרמה", "סנג'ר"; בתיאטרון הפרטי: "תום סווייר והקלברי פין", "זורו", "נסך האגדות", "שרק" (החמור); בפסטיבל עכו: "היה כבר עדיף להישאר בחיים" (פרס השחקן המצטיין); באופרה הישראלית: "הספר מסיביליה". בטלוויזיה: "רצח תרתי משמע", "כתר בראש", "רותי נעים", "אשה מרציפן", "קומדי בר", "שנות ה - 80", תכנית האירוח "מחר שבת", "הבורר"; בקולנוע: "אבא גנוב", "כבלים", "שחור" (שלמה). בימים אלה מעלה מופע סטנד-אפ חדש. הנחה את טקס הדלקת המשואות 2018.

אורנה רוטברג (מרטון)

בוגרת מצטיינת של בית הספר לאומנויות הבמה "בית צבי". זוכת הפרס ע"ש צבי קליר. השתלמה שנתיים בבית הספר למוזיקה ודרמה "גילהול", לונדון. בין תפקידיה - בת. הבימה: מחזות הזמר "זעקי ארץ אהובה", "הברזון", "מר-לו", "הלהקה", "מיקה שלי" (חנקה). "גן-יריק", "הקוקוריקו", "חשיבותה של רצינות", "הסרפד של השכן", "המכשפה", "משועת", "שמונה נשים", "מניין נשים", "הנפש הטובה מסצ'אן", "החייל האמיץ שייק", "תקופת הסתגלות", "החותנת", "כתם לידה", "טיקוצ'ין בת-ים", "עושה כרצונו" (אהובה), "געפילטע-פיש" (קברט יחיד שהוצג בבליה אוקספורד וינה וגרמניה), "ראיון עם אגדת רוק" (הצגת יחיד על חייה של ג'ניס ג'ופלין, בשיתוף עם פסטיבל "תיאטרונטו"); בת. הקאמרי: "מצחיקונת", הקברט הסאטירי "היי רמונה"; בת. בית ליסין: "המוגבלים", "קיר זכוכית"; בת. יידישפיל: "מירלה אפרת"; בת. באר שבע: "חבלי משיח"; בת. החאן: "אילומינאטוס", "אגדת-חורף", "נופלים בפח", "המלך אובו", המחזמר "גימפל תם". בת. תמונע: "צמר"; בפסטיבל התיאטרון הקצר: אופרטה "הג'לג'ול"; בת. הפרטי: "ספינת החלומות", "ציצים". בטלוויזיה: "פמת"א", "רון", "שבתות וחגים", "נופלות על הרגליים", "שאול", "אמא'לה", "שועלים", תכנית הסאטירה "נייס גיא", "החיים זה לא הכל". בקולנוע: "החטאים", "העדות", "מעשייה אורבנית", "להציל את התקווה", "בנות".

יוסף אבו ורדה (סר דרייק)

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי". ייסד וניהל (1995-1998) את התיאטרון הערבי. זוכה פרס משרד המסחר והתעשייה על משחקו ב"מנט הכסף". בין ההצגות בהן השתתף - בת. חיפה: "העוזר", "גטו", "נפש יהודי", "האי", "מחכים לגודו", "שבת ראשון שני", "איפיגניה באוליס", "חצוצרה בואדי", "אדי קינג", "נשף מסיכות", "רמבטיקו", "הודתו של צ'רלי", "אב בית", "הבחורים בדת ממול", "ויליס על בקבוקים", "הקוף של קפקא", "סוף משחק", "הצמא והרעב", "הדוכסית ממלפיי"; בת. באר-שבע: "קשר דם", "המשרתות", "צידי המכשפות", "אגדות מינערות וינה", "אוסטריה עלילת", "מסיבת יום הולדת", "הצילו"; באנסמבל הרצליה: "תנינים", "גשם שחור", "אנטיגונה". הצגת יחיד בתיאטרון חקואתי: "מיסטר בופו". בין הסדרות וההפקות שהשתתף בטלוויזיה: "מישל עזרא ספרא ובניו", "חובו של אהרון כהן", "תיק סגור", "הפרקליטים", "הבורר", "רבעיית רן", "תמרות עשן". בקולנוע: "נאדיה", "גשר צר מאוד", "גמר גביע", "חתונה בגליל", "שביל החלב", "יום יום", "קדוש", "אמריקה", "קדמה".

אלברט אילוז (ביל)

בוגר אוניברסיטת תל-אביב. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון חיפה: "עד הים", "השקן", "ארתור אוי", "דבש", "חצוצרה בואדי", "אילוף הסוררת", "אירמה לה דוס", "הר אדוני", "עיר הנפט", "3 מסובות"; בת. הבימה: "מלך מרוקאי"; בת. באר-שבע: "אופרת הקבצנים", "סקפינו". בת. חזית: "החוג לדרמה", "סנג'ר"; בת. בית ליסין: "מצא אישה מצא טוב", "חשמלית ושמה תשוקה", "המלך"; בת. מסכות: "חיילים יצאו לדרך"; במסגרת פסטיבל עכו: "הבן של לוי"; בלילות יפו: "ניו יורק", "ניו יורק", "בתאטרונטו: אלביס פינת טרומפלדור"; בת. אורנה פורת: "חופשה שכזאת". בקולנוע: "מתחת לאף", "בובה", "מעגלים של שיש", "שבת", "שורו", "ללקק את התות", "אדי קינג", "חולה אהבה משיכון ג'", "צור הדסים", "הכוכבים של שלומי", "שבעה". בטלוויזיה חינוכית: "רחוב סומסום", "זהו זה", "מדעים היסטוריה בטלוויזיה הכללית: "מוצ'יש", "שכנים", "יודאו וחיצי", "קובי ומלי", "מישל עזרא ספרא ובנו", "גבי בן יקר", "אינדיאני בשמש", "האסיסטנט של אלוקים", "לחברים בלבד", "העולם הערבי", "זיננה", "איש השלג", "לחיות מחדש".

רבקה בכר (אמו של ד"ר יוברט)

לידת מצרים, 1946. בוגרת ניסן נתיב 1970-1967. בין תפקידיה - בת. הבימה: "אמא קוראז" (קתרין האילמת), "מי תיהום", "חתונת הדמים"; בת. הקאמרי: "בית ברנדה אלבה", "עלובי החיים"; בת. באר שבע: "אצבע אלוקים"; בת. חיפה: "חצוצרה בואדי", "אנדורה", "גט", "התפורות", "חצוצרה בואדי" 1999; בת. אורנה פורת לילדים ונוער: "מהיום קוראים לך שרה", "לואי פוסטר", "האי ברחוב הציפורים". השתתפה במחזות הזמר רבים: "מלך מרוקאי", "בזמיומה", "קזבלן", "זורבה היווני", "צלילי המוסיקה", "כמו בסרט", "אוליבר". פסטיבל עכו: "שמלה גדולה" (פרס ראשון), "בן החולות" (הצגת יחיד). תיאטרון "בימת היוצר" העצמאי של הבמאי מחזאי מוטי אברבך: "נגמר הסוכר", "ציפורים בראש", "אלקטרה", "החולה המדומה", "אופרטה "נוכח הבכי". וכן בהצגות ילדים של התיאטרון: "גדולה כמו החדר" (הצגת יחיד). תיאטרון "בימת קדם": "תסעוד ותצחקו". קולנוע: "משפחת צנעני", "אלף הנשים של נפתלי סימן טוב", "משהו מתוק", "אביבה אהובתי", "רסיסי אהבה", "סמירה". בטלוויזיה: "לחם", "ל"ג בעומר", "שבתות וחגים", "סיפורי לילה" (עגילים).

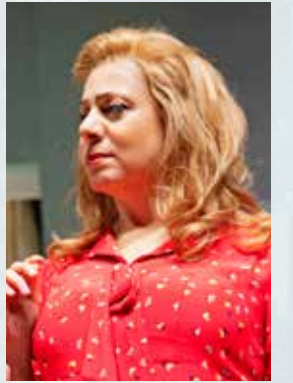
תקווה עזיז-אברהמי (אמו של ד"ר יוברט)

שירתה בלהקת פיקוד צפון. בוגרת בית הספר למשחק שלד תאטרון "הקאמרי". שיחקה בתיאטראות רבים ברחבי הארץ, ביניהם: "זירה", "אהל", "תאטרון "סדן", "צוותא", תאטרון משה הלוי, תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער. בין תפקידיה - בת. גיורא גודיק: מחזות זמר "המלך ואני", "קזבלן", "מזל דגים", "חליל הקסם"; בת. בית ליסין: "חצוצרה בואדי", "דקו"; בת. משה הלוי ותיאטרון צוותא: "מטורף על הגג", "איפה הכסף", "היושבת בגנים", "צימוק בשמש", "סאלח שבת". בקולנוע: "אלדורדו", "לופו", "חגיגה בסנוקר", "החכם גמליאל", "צ'רלי וחיצי", "רק היום", "לא לעלות יותר", "עזית הכלבה הצנחנית", "המובטל בטיטו", "ספר נשים" ועוד. בטלוויזיה: "מישל עזרא ספרא ובנו", "מרחב ירקון", "התזמורת", "שרמן בחורף", "הבחור של שולי", "תיק סגור", "כאן גרים בכיף", "עבודה ערבית", "חברות", "נפלת חזק". בטלוויזיה החינוכית: "שכונת חיים", "עברית בסימן טוב", "פרקי ספרות", "עלילות עקיבא".

הילה סורג'ון (ג'יין טייט)

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 1998. בין תפקידיה בתיאטרון - בת. הבימה: "סימני דרך" (עמליה), "הרפתקאות דוד אריה" (שרה); בת. הקאמרי: "הרב קמע", "טובים השניים", "כובע הקש האיטלקי", "השיבה לחיפה", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "נטל", "רומיאו ויוליה"; בת. בית ליסין: "דקו", "אשה בעל בית", "חתולה על גג פח לוחט", "עקר בית"; בת. באר-שבע: "בית הקפה", "שידוך משמיים", "לטיפול יצאנו", "אחרון המאהבים הלוהטים", "אתה צעיר רק פעמיים", "הכל בגן"; בת. הספרייה: "גב החתול שלך מת", "יוסף", "פאל ג'ואיי", "לצאת מכאן"; בת. תמונע: "כינים", "אלורה", "הבן זונה עם הכובע"; פסטיבל תיאטרון קצר בצוותא: "ומולדת שמח", "שטויות"; בת. המסחרי: "המורה מרגלית" (הצגת יחיד), המחזמר "משתגעים מאהבה", "אימפרוביזציה", "אני פה בגלל אשתי", "דרושה אישה מסודרת נקייה" (ת. מ.ר.א.ה. בשיתוף ת. הקאמרי), "זוגות בזיג-זג". כמו כן השתתפה בהצגות ילדים. בקולנוע וטלוויזיה: "הכוכבים של שלומי", "החיים זה לא הכל", "כוכבי השכונה", "ערב אדיר", "ביקור התזמורת", "סיפור גדול". "השמיניה", "הנפילים", "המשרד", "גילי בא לבקר", "אמא ואבא", "מיתה טובה", "ישראל", "ג'וני ואבירי הגליל", "יום האם", "70 מיליון טיבות לאושר", "אנגדה" 2, "ראש גדול", "בנות הזהב", "אלישע", "לה פמליה", "פמת"א".

אסנת פישמן (ג'יין טייט)

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 1995. זוכת מלגת קרן תרבות אמריקה-ישראל לשנים '93, '94, '95. בין תפקידיה - בת. הבימה: "קופסה שחורה", "חודש בכפר", "מלחמה", "נמר חברבורות", "חתונה מושלמת", "החותנת", "משוגעת", "החגיגה", "השחקן", "מונוגמיה", "קוויאר ועדשים", "אם הבית", "המאהב", "חיזור גורלי", "חסים מסוכנים", "לבד בברלין", "קוויאר ועדשים", "עושה כרצונו"; בת. הקאמרי: "קומדיה של טעויות", "הילה ה-12", "אדון וולף", "אלמה", "המורדים", "רצח", "המפקח בא", "הרב קמע", "דונה רוסיטה הרוקה", "אקורדיונים". זוכת הפרס ע"ש השחקן רפאל קלצ'קין לשחקנית המצטיינת, 2003. זוכת הפרס ע"ש השחקן אהרון מסקין לשחקנית המצטיינת, 2015.

בן יוסיפוביץ' (לזלי)

שחקן ומדריך קבוצות תיאטרון לנוער. גדל והתחנך ב"בימת הנוער" ברחובות. בוגר בהצטיינות של התיכון הארצי לאומנויות ע"ש תלמה ילון, 2008. בוגר לימודי משחק בבית הספר לאומנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2015. זוכה ערבי מלגות במסגרת לימודיו ובפרס ראשון בתחרות ארצית ע"ש ספי ריבלין ז"ל. זוכה הפרס ע"ש אהלה הלוי לשחקן מבטיח בתיאטרון הבימה, 2016. זוכה פרס התיאטרון הישראלי לשחקן המבטיח, 2016. בין תפקידי תיאטרון הבימה: "דקו", "לבד בברלין", "קורולונס", "1984" (סיים), "הילד חולם" (האב, פקיד ההגירה) "המלך ליר" (אסולד); הצגות סמינר הקיבוצים בהבימה: "המלט" (המלט), "נמר חברבורות" (פינק), "אהבתי הראשונה"; בחג המחזמר בת-ים, 2016: "בית המצוות" (רב/כומר). יוצר ושחקן המופע "בירה ונזכירה", העוסק בזיכרון השואה דרך תיאטרון וסאטירה. בטלוויזיה: "על הספקטרום" (עמית).

יואב בר-לב (סמל משטרה)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב, ת.א. בין ההצגות בהן השתתף - "גלנגרי גלן רוס", "הרפתקאות חמור שכולו תכלת", "רוצי איילה", "בומרנג", "הם יורים גם בסוסים", "המלט" (תמונע), "קומדיה של טעויות", "זריחה", "ארגנטינה", "מדמוזאזל ג'ולי", "יינטל", "המכוער", "סיפור פשוט", "ראש משוגע", "טיפול בטנגו", "עיר הנפט", "על הבמה", "השתיקה, הקאמבק של בוריס שפילמן", "אילוף הסוררת", "אב הבית", "תוש בראש", "גן ריקי", "אימפרו", "שלום ולא להתראות", "החתונה האחרונה", "גטו", "ארתור אוי", "אנטיגונה", "טסט לעיוורים", "תפילה", "ענבי זעם", "ריצ'ארד השלישי", "היערות", "שבת ראשון שני", "האבן והשושנים", "מוף ומוריס", "מעלה קרורות", "האחים", "חלומות גנובים", "שמריהו", "טיול לכוכב הגבינה". בטלוויזיה: "מז"פ עיקרון ההחלפה", "בני ערובה" (עונה שנייה), "אחת אפס אפס", "רמזור", "לאהוב את אנה", "בית משותף", "אדמות", "כנפיים", "ספי", "נחמה", "המכשפה מרחוב מלצ'ט", "החברים של יעל", "מבחן אמריקאי". בקולנוע: "ארץ צועה", "אלטלנה", "אמצע הסרט", "ביפ". מערכונים: "הערב עם יצפאן". הנחיה: "תוסס".

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרוייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף - המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש - טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של התיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדילוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדילוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

חברי הנהלה:

ציפי רובין, יו"ר	ליאורה לנדאו
ריקי רוזנברג	ארליך גל
נאוה רביד	רביץ אורלי
יעל רב-הון	חיימוביץ רונית
מיתר עפרה	

יועץ משפטי: עו"ד אהוד כצלסון, גורניצקי ושות' משרד עורכי דין
מבקר פנים: רו"ח אורן מירון
רו"ח העמותה: רו"ח יצחק זינגר

ידידים הבימה

קונדה ציפי ואפרים קינן מירה קריב נילי קז ישראל נילי קצין יהודית רט הדה ושמואל רוה תמי ויהודה וויטמן נחום רב הון יעל רביד נאוה ואברהם רביץ אורלי רייכס חדוה רהב רני והילה חובין ציפי ופנחס חובינטשנין מיכל חזנברג ריקי ריס איטה שוסטר דליה שטראוס בן דרור רעיה שטראוכלר בת שבע שליסל ציפורה וראובן שפילר רותי שפיטלני אודליה ואפרים שקד שושנה ישעיהו שקד חיה שרזילי דניאלה שרף רותי	ליון סלע אורה ליבאי דוד לנדאו ליאורה ואלי לנדסברג דיטי ואלכס לנדסברג יובל ומאי לסט רותי וגבי מושקט דורית ויורם מיכאלי סילבי מיתר עפרה מיתר מירה ורון מלמד דליה מנורה מבטחים מנור נורית ויואב נתנאל ענגי ועוזי נאמן דליה סאמט חיים וורדה סגול טובה וסמי סטיבה אורה ואיתן סדן שמחה ובת עמי עזריאלנט איה עופר רותי פדני ענת וראובן פדרמן ליאורה ומיקי פלדמן איה וזאב פלבר אביבה פרלוק אורנה ודר' חיים פרופר גד ואתי פרנקל שלומית צור אורנה ומשה	גרוס צביה יוסי גרנות נעמי גרף עדי ועמיר גורניצקי ושות' עורכי דין דנקנר אורלי Dreyfus Sons & Co Ltd, Banquiers המבורגר יאיר ואילנה הורביץ דליה זוגלובק חנן מרים זמיר רינה ויצחק זרניצקי יוסי חיימוביץ רונית חכמי קנפר ניצה חנן אריה ופסיה טולדאנו נירה טייק עירוניה טלר גדעון טייק יהודית והנרי ים שחור מנחם ונעמי ירון צילה וגיאור יפו עליזה כהן אלי ואיילה כהן פיני ופנינית כרמל שוש כפיר דיטה לבנטל חיה לוי גיטה ליאון אמנון ומלכה	אבידן בריר ברוריה ודר' אברהם בריר אדלר רונית וראובן אהובי יגאל אור תיאודור אחיטוב אורינסקי ארזה אונגר יעל ורמי אילין שרה אייל אורקה אלאלוף שרה ארבל עדנה אלחנני איטה אלקון עידית אלרואי רונית ארליך גל ומישל ארליך מירה וגיאור אראל אסנת ועמי ארקון דוריס ומורי ברנבוים צביקה ונטלי בוקשפן נורית בלומנטל נעמי בלום ליאורה ומאיר בהר יוסי ועירית ברטפלד אסי ברק אהרון ואלישבע גבריאל עדנה גולדנברג אורה גור אלן גייגר מיכה ושרה גלר אתי
--	--	--	--

ג'יין: באתי לראות אותך, ד"ר מורטימור.
ד'ייד: אז יקבעו לך פגישה בקבלה ותחזרי אלי עם הפנייה מרופא המשפחה שלך.
ג'יין: זאת אני, ד"ר מורטימור. ג'יין.
ד'ייד: ג'יין? אלוהים ישמור! האחות ט'יט.
ג'יין: לא התכוונתי להבהיל אותך.
ד'ייד: לא.. כן..
ג'יין: הרבה זמן. יותר משמונה עשרה שנה.
ד'ייד: לא ייאמן! את נראית בדיוק אותו דבר.
ג'יין: לכן זיהית אותי במבט ראשון...
ד'ייד: תמיד היית הכי יפה במחלקה.
ג'יין: זה מה שאמרת לכל האחיות.
ד'ייד: שטויות, באמת היית הכי יפה, ועד כמה שזכור לי גם הכי חרוצה.
ג'יין: איתך הייתי הכי חרוצה.
ד'ייד: האחות ט'יט, אני מבקש! לא עם כל אחות אני... עושה- מה שאנחנו עשינו...
ג'יין: רק עם חלק, אה?
ד'ייד: גברת ט'יט- ג'יין - אני איש משפחה שנשוי באושר.
ג'יין: גם לפני שמונה עשרה שנה היית איש משפחה שנשוי באושר.
ד'ייד: כן, הייתי ואני עדיין. בכל אופן, אם אני זוכר נכון שיתפת פעולה ברצון רב מאד.
ג'יין: כן, כמובן. זה היה רומן אסור ונפלא.
ד'ייד: טוב, נחמד מאד לראות אותך, אחרי כל השנים האלה.
ג'יין: אוה אלוהים! אני יכולה לשבת? הברכיים רועדות לי.
ד'ייד: אני קצת קצר בזמן. אני אמור לשאת את הנאום של החיים שלי בעוד קצת יותר משעה.
ג'יין: אף פעם לא שאלת את עצמך למה עזבתי את בית החולים בפתאומיות כזאת?
ד'ייד: אני זוכר שזה היה נראה לי מאוד פתאומי.
ג'יין: אני 'ציפית'
ד'ייד: ציפית למה?

תיאטרון חיפה

תיאטרון יוצר שינוי

מנכ"ל: ניצה בן צבי
מנהל אמנותי: משה נאור
יועץ משפטי: עו"ד שלמה כרוב
עו"ד: יעריט אייל
ועדת ביקורת | יו"ר ר"ח: מרי סבג
ר"ח: יוליה מרזליאקוב
ר"ח מבקר: זאב שלום
מבקר פנים ר"ח: יום טוב בילו

ההצלחות ממשיכות

קרקס של יהודים
 מאת: רוני ברודצקי ודניאל כהן | לוי בימוי: רוני ברודצקי

בילי שוורץ
 מאת: אוהד חיטמן ושירילי דשא | בימוי: דניאל אפרת

מקרקעת
 מאת: גורג' בראנט | בימוי: סיני פתר

על מי ועל מה
 מאת: איאד אקטאר | תרגום ובימוי: משה נאור

אנשים טובים
 מאת: דיוויד לינדסי-אבייר | בימוי: איציק ויינברטן

לילה טוב אמא
 מאת: מרשה נורמן | בימוי: איציק ויינברטן

אקוריום
 עיבוד ובימוי: רוני ברודצקי

אם פתאום אפגוש אריה
 מאת: ענבל סמדר | בימוי: רוני ברודצקי

הרפתקאות חמור שכולו תכלת
 עיבוד ובימוי: שי פיטובסקי | ע"פ ספרו של נחום גוטמן

חצוצרה בואדי
 מאת ובבימוי: שמואל הספרי | ע"פ ספרו של סמי מיכאל

זיתים
 כתביה ובימוי: רובי קסוס

אמסטרדם
 מאת: מאיה ערד יסעור | בימוי: מור פרנק

אמא תרזה איננה
 מאת: הלן אדמונדסון | תרגום ובימוי: אבישי מילשטיין

ביוש
 מאת ובבימוי: חלי קניזו שחר, בני יזרעאל

ביאות ראשונות
 מאת: אורי ניצן | בימוי: עמיר קליגר

יש רופא באולם
 מאת: ריי קוני | בימוי: משה נאור

איך לקום מכסא
 מאת ובבימוי: רוני ברודצקי

ביטון
 מאת ובבימוי: הילה גולן

פרטואר תיאטרון חיפה

פאקינג תתעוררו
 מאת ובבימוי: יעל טל

של מי החיים האלה
 מאת: בריאן קלארק | בימוי: אלון אופיר

בקרוב! Coming Soon

תיאטרון חיפה
 תיאטרון יוצר שינוי

צ'פלין
 מאת: כריסטופר קרטיס | ותומס מאהן | בימוי: שוקי וגנר

דברים שאני יודעת
 מאת: אנדרו בוול | בימוי: משה נאור

הלילה השנים-עשר
 מאת: וויליאם שקספיר | בימוי: רוני ברודצקי

עוזרת מנהל אמנותי: יואלית אליכין
מנהלת לשכת מנכ"ל: ורדית כהן
מנהלת שיווק: מיכל הללי
מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית: גילת סלע
תקשורת שיווקית ותוכן: עדי רונן מ"מ אודיה רוזנק
מנהל טכני: עופר טל
מנהל הפקות: דור שלום
חשבת: רקפת בהר
קב"ט: שושני מרקוביץ'
הנהלת חשבונות: מרינה גנדין
דוברות ויחסי ציבור: "בירן תקשורת"
סטודיו עיצוב: דותן-לידז'י

צוות טכני
תפעול: שמואל מיכאלוב, ואלרי זסלבסקי, עוז שליין, טימותי סליצקי, אלדד מיכאלי, שי סיני
סאונד: ניסים טוויטו, גיא וילנסקי, דודי עשור
חשמל ותאורה: חואן כהן, יוסי זוהר, ניר ריקון, אלי אשכנזי, דימה אלטמן, רומן אורין
הלבשה: לובה גלפרין, יוקי אזולאי, ששה צ'רנין, עמליה זכריה
מתפרה: סרגיי קאשין
איפור ופאות: לודה גולדברג, טניה שפק
אביזרים: ענת זמיר
מנהלי הצגה: יואלית אליכין, דור שלום, ענת זמיר, עמליה זכריה, אסף פרידמן
אחזקה: קלרה זינגר, נדיה בונדורנקו

מנחים ומכירות
אחראי משמרת: יובל יאירי, רמי אלקסלסי
נציגים: אורלי קוטיק, הילה אטיאס, רועי דגן, נורית דרייפוס, עדי טושק, ספיר כהן, חנא לאון, לאוניד קרסנר, עודד נגיד, לירי שניידר, מוריה בצלאל, רוי קייסי, רועי דגן, שוהם יקותיאלי

דיילים
אחראי משמרת: אסף ברנשטוק, הלנה גולדמן, אביטל גולדמן, אופיר יוסף
דיילים: יותם סוסל, אור אביב, אופיר יוסף, דניאל גטניו, שחר עטיה, עמית נאור, דניאל אטליס, נתנאל קפקא, אילן מייקלר, אמינה אליזרוב, אור אביב, לימור ארמה, טלי ביסקר, מתן גרנר, יותם קנובל, קרן זיסמן, שני כסיף, שיר ראבד, עדי שינדר, שירי עשת, גל עדי, דינה קורר, יפתח ינקו, אורן סלמנדר, נוי רז, שי עקיבא, עוז קרא, בר אביב, ענבר אבני, קארין ליאחובצקי.

להצגה "יש רופא באולם"
צוות תיאטרון חיפה
 תפעול תאורה: יוסי זהר | תפעול סאונד: גיא וילנסקי | תפעול אביזרים: ענת זמיר / עמליה זכריה | תפעול תלבושות: לובה גלפרין | תפעול פאות ואיפור: לודה גולדברג

טלפון: 04-8600500, פקס: 04-8600575, אתר אינטרנט: www.ht1.co.il

חורף חם מתחיל בבית. עד 120. הצעות מפתיעות במגוון מסלולים

מגוון מסלולים
בהתאמה אישית

עכשיו קל יותר מתמיד להצטרף לבית מאיר פנים, חם ומשפחתי, מלא עניין ותוכן, עם קהילה תוססת ויצירתית. רשת 'עד 120' מזמינה אתכם לבקר בבתי הרשת, להתרשם ממגוון הפעילויות והחוגים ולהכיר את השכנים החדשים שלכם.

נשמח לארח אתכם, להכיר ולספר לכם יותר.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

6120 * המבצע למצטרפים חדשים בלבד, בתוקף עד לתאריך 31.3.2019. המבצע בכפוף לתנאי ההתקשרות לחברה. ט.ל.ח.

עד 120 - רשת בתי מגורים לגיל השלישי 6120 * | www.ad-120.co.il | הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין